

© 177

OOG & HART

Kerk

Net terug van vakantie moet ik het weer even gewoon worden en het werkritme terugvinden. Het hoort erbij, neem ik graag aan. Vakantie nemen is even afstand nemen, je horizon verbreden, met een andere blik naar de dingen kijken, naar voren halen wat er toe doet en nieuwe registers opentrekken. Je raakt in een andere flow. Het overkwam me ook in Chandolin. Zo heet het hoogst gelegen permanent bewoonde dorp van Zwitserland. Op 26 juli trokken we er met meer dan honderd kinderen en volwas-

senen heen voor een week van ontmoeting, ontspanning, bezinning en gebed. *Le Grand-Hôtel Chandolin* bood een adembenemend uitzicht op een majestueus gebergte met immer witte toppen.

In dat unieke kader mocht ik enkele conferenties voor de volwassen deelnemers geven. Tijdens de laatste sessie gaf ik aan hoe de kerkvaders, de theologen van de vroege kerk, de parabel van de barmhartige Samaritaan lasen. De overvallen man

is Adam, de mens, ieder van ons. De Samaritaan is Christus. De wijn en de olie waarmee hij het slachtoffer verzorgt, staat voor Gods levenwekkende liefde, ons geschonken bij onze doop. De herberg waar hij de

man naartoe brengt, is de kerk. Wat geschonden is, kan er verder helen. Wat grauw is, krijgt er weer glans. Hoe zal men deze welwillende kijk op de kerk beluisteren, vroeg ik me af. Zal men het beeld niet willen bijstellen? Mensen lijden ook aan de kerk. Ik merkte echter vooral erkenning en instemming. Hoezo?

Ruimte voor kwetsbaarheid

Hoe we denken over de kerk staat niet los van hoe we haar samen gestalte geven. Je moet het aan den lijve kunnen ervaren dat het er goed toeven is, dat je er meer mens wordt en het leven leert omhelzen. Dat is de kracht van Chandolin. De liturgie en het gebed raken het hart. Er is de schoonheid van de samenzang die ontroert, de stilte die draagt, de gebaren die spreken, de actieve betrokkenheid die verbindt. De catechesemomenten ademen een oprecht verlangen de Heer beter te leren kennen en zijn evangelie te beluisteren als een woord om van te leven. Meer dan abstracte kennisoverdracht verwachten de deelnemers een oprecht en doorleefd getuigenis dat de liefdesband met de Heer voedt. Maar nog het meest werd ik getroffen door de warmte, de vriendschap, de gefinetunde en goed gedoseerde ruimte voor kwetsbaarheid, de aandacht en zorg voor elkaar en

het respect voor ieders anders-zijn. Zo is het dat God de kerk bedoelt, dacht ik spontaan.

Vreugde

Wanneer ik het komende werkjaar opnieuw met geloofsgenoten zal nadenken over hoe we vandaag aan de kerk kunnen bouwen, zal ik graag terugdenken aan Chandolin. Een nieuwe parochie-indeling en een nieuwe organisatie zijn, hoewel noodzakelijk, slechts een hulpmiddel. Het komt erop aan de vreugde van het geloven en het samen kerk-zijn te verdiepen. Het komt erop aan te bouwen aan een gemeenschap die prikkelt, inspireert en de wereld injecteert met het beste van haarzelf. Een kerk met een ziel: daar komt het op aan. **III**

BIO

Antoon Arens studeerde godsdienstwetenschappen aan de KU Leuven. Hij is vormingswerker diaconie voor het dekenaat Wetteren. Hij doceert ook diaconie aan het Hoger Diocesaan Godsdienstinstituut in Gent. Onlangs verscheen van hem het boek *Als God gebeurt. Over christelijk geloof en inzet voor kwetsbare mensen* (Halewijn).

“Het komt erop aan te bouwen aan een gemeenschap die prikkelt.”

